

Farní listy XI/2009

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí

6.12.2009 – 2. neděle adventní

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Z úst sv. Jana Křtitele padají slova: Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Jiný světec se stejným jménem, sv. Jan Vianey, když byl poslaný svým biskupem na místo svého působení v Ars, nemohl najít cestu, která by ho do této obce přivedla, potkal malého chlapce a poprosil ho o pomoc. Ten mu rád posloužil jako průvodce. Pozdější světec – patron aktuálně probíhajícího roku kněží – poděkoval chlapci slovy: Tys mi ukázal cestu do Ars, já ti ukážu cestu do nebe.

Pro tohoto kněze bylo všechno nesmírně průhledné a jednoznačné. V životě má smysl a cenu pouze to, co vede do nebe. Všechno ostatní je prostě ztráta času. Poznávat Boha, milovat ho a sloužit mu! Na světě není a nemůže být už nic důležitějšího.

Těžko nesouhlasit se sv. Janem. Jeho myšlenka je prostým pokračováním vyznání svatého Pavla (patrona předchozího roku): „Všechno považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána.“ (Flp 3,8).

Připomíná to také závěrečnou scénu gruzínského filmu „Pokání“, v níž vidíme stařenku, která se ptá na cestu vedoucí do kostela. „K čemu je cesta, která nevede do kostela?“ – ptá se nakonec řečnický.

Kam vedou naše cesty a co považujeme za skutečně důležité? Čemu věnujeme naši pozornost, naše síly, svůj čas? Za čím běžíme, co se snažíme dohnat, získat, mít?

Troufnu si říci, že všechny tyto otázky lze nazvat adventními. Nemá cenu si stěžovat na rozsvícené stromky, lampionové průvody nebo zpěvy ohlašující začátkem prosince, že se narodil Kristus Pán. Jaký Ježíšek (třeba ten v čepici s bambulí a s křídly), takový advent. Jaké cíle, takové prostředky. Jaká naděje, takové očekávání...

Advent přináší otázku o cestě: Kam vede cesta, kterou jdu? Jakou cestou vedu ostatní? Co a kdo je na konci této cesty?

Stačí prostě zpomalit a najít v sobě dost prostoru a ticha, mít v sobě také dost odvahy, abychom tyto otázky uslyšeli a opět se snažili na ně odpovědět.

K čemu je cesta, která nevede k cíli? Jaký smysl má cesta, která nevede do kostela – tedy k místu setkání s Bohem?

Jaký smysl má život, který vede pouze k smrti – a ne k nebi?

Jaký smysl má advent, který nevede k prožití setkání s tím, který „se narodil pro nás a pro naši spásu“?

Kudy a kam vede tvoje adventní cesta?

Milí čtenáři,

Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním a bude v onen den světlo velké, aleluja...

Necelé tři týdny nás dělí od okamžiku, kdy se adventní zpěvy plné očekávání změní na Narodil se Kristus Pán, byť pravdou je, že paradoxně právě katolíci s tímto radostným poselstvím v písni pocházející z 15. století nejvíce otálejí. Většina společnosti ji již radostně zpívá několik dnů, aby pak 26. prosince mohla zkonstatovat, že už jí z těch koled bolí hlava a že tedy bude rozumné přejít na něco jiného.

Minulou neděli jsme začali psát dějiny dalšího církevního roku, ještě o týden dříve jsme završili rok předchozí. Co nám přinesl? Třeba první návštěvu svatého Otce Benedikta XVI. v České republice, ale také opravu kostela svatého Vavřince, který se v plné kráse rozzářil o letošní jubilejní vavřínecké pouti.

Ve Farních listech jsme v průběhu roku přinesli dva velké seriály - první se věnoval roku svatého Pavla a druhý, který začal teprve na podzim, má za cíl přiblížit světce, o nichž často při bohoslužbách slyšíme, ale ruku na srdce - příliš o nich nevíme.

Kromě těchto velkých projektů jsme se snažili informovat vás o tom nejdůležitějším, co se ve farnosti událo.

A možná proto, že tyto listy jsou prvními v novém církevním roce, tak bych opět oprášil prosbu o spolupráci, o příspěvky, aby listy byly pestré a čtivé.

Jak jsem již zmínil, nedávno skončil jeden církevní rok a začal nový. Těžko předjímat, co přinese. Tak či onak vám na jeho vstupu za celou redakci chci popřát klidný a požehnaný advent

P. Miroslav Gierga

Petr Vondraš